

Iná dimenzia

Bol piatok trinásteho. Sedeli sme v triede a počúvali našu triednu. Kecala voľačo o literatúre.

- Martin, povedz nám niečo o slovenskom romantizme,“ začul som svoje meno, ale nemal som o tom ani obraz, ani zvuk.
- Romantizmus, to mi hovorí niečo o romantike. Je to asi keď chlapec kúpi dievčaťu kvety a ide s ňou do kina,“ všetci sa rozrehotali.
- No a samozrejme idú na rande na Slovensku a netrepú sa voľakam do cudziny. To sú podľa mňa slovenskí romantici..“, to už bola triedna červená od zlosti.
- Martin, ty si sa vôbec neučil. Aspoň troch autorov z tohto obdobia mi vymenuj,“ povedala triedna a ja som stále netušil o čom je reč.
- Autorov? Akých autorov. Ved' už som povedal, že romantik je chlapec, ktorý obľubuje dievča kvetmi,“ vysvetľoval som, no celá triedna sa pustila do smiechu.
- Ticho! Dôrazne vás žiadam, buďte ticho! Martin, dnes je to za päť,“ povedala triedna a ja som stále nechápal, prečo som dostal guľu.
- Romantik,“ zašepkal mi spolužiak do ucha a ja som sa skoro prepadol pod zem od hanby. Želal som si, aby som nebol na planéte Zem, aby som mohol odísť niekam preč, a aby som nemusel počúvať triednu, ani mojich protivných spolužiakov.

Vtom mi začal zvonit' môj mobil.

- Martin, hovorili sme o mobilných telefónoch. Počas hodiny musia byť vypnuté alebo aspoň hlas si si mal vypnúť,“ povedala silným hlasom triedna a ja som sa zatiaľ hrbal v taške a snažil som sa nájsť mobil, aby som ho vypol. To sa mi napokon aj podarilo. Volalo mi nejaké neznáme číslo. Bolo to prvýkrát, čo mi volalo neznáme číslo. Možno to nebola náhoda...

Cez prestávku si ma spolužiaci doberali. Ušiel som z triedy z mobilom v ruke. Schoval som sa pod schodiskom a zapol som si mobil. Neznáme číslo sa uložilo. Na displeji som zadal voľbu Zavolať späť. Počul som, že to zvoní. Po chvíli sa ozvalo: „Haló, haló, voláme planétu Zem.“

- Tu je planéta Zem, počúvam,“ odpovedal som.

- Zachytili sme volanie o pomoc. Nieкто na planéte Zem si želal opustiť planétu Zem a odísť niekam preč,“ povedal hlas v slúchadle.
Oni ma počuli, pomyslel som si a odpovedal: „Áno, vy ste zachytili môj signál?“
- Áno, pri volaní o pomoc sa zapne núdzový mód a my každé hlásenie musíme riešiť.
Po prestávke sa vráť do triedy. Portál do inej dimenzie bude otvorený,“ hovor sa skončil.

Po prestávke som sa vrátil do triedy, ale nikde som nevidel žiadny portál. Zostal som sklamaný. Päťka na krku a poznámka o zvonení počas hodiny ma veľmi trápili. Mali sme angličtinu. Vôbec som sa neučil a stále som musel trčať v triede.

„Good morning, girls and boys,“ pozdravila nás angličtinárka, no ja som jej neodpovedal. Našťastie si to nevšimla.

„Sit down, please,“ posadali sme si.

Začala skúšať, no našťastie ma nevyvolala. Potom chcela písať na tabuľu, no tabuľa sa náhle rozžiarila a zhltna našu angličtinárku. Potom tabuľa zhasla.

Ja spolu s mojimi spolužiakmi sme boli vydesení. Niektorí kričali. Onedlho pribehli do triedy riaditeľka so zástupkyňou. Bol to kriminálny prípad. Mäsožravá tabuľa zožrala učiteľku. Škoda, že nezožrala našu triednu...

Zakrátko do triedy prišli policajti a všetko opáskovali. Žiakov po jednom vypočúvali. Vyučovanie sa skončilo, no nemal som z toho dobrý pocit. Cítil som sa byť zodpovedný za zmiznutie našej angličtinárky, no policajtom som o podivnom telefonáte nepovedal.

Potom nás pustili domov, no mne sa nikam nechcelo. Počkal som kým všetci odídu zo školy a schoval som sa pod schodiskom. Bola to moja skrýša, ani upratovačka ma tam nikdy nenašla.

Zotmelo sa. Svietil som si mobilom. Pomaly som prešiel od schodiska k našej triede. Vošiel som dnu a prešiel som k opáskovanej tabuli. Pozoroval som ju. Odrazu mi začal vibrovať mobil. Bolo to to isté mobilné číslo, ako predtým.

- Haló,“ ozval som sa nasmelo.
- Haló, portál do inej dimenzie využil nieкто iný. Dotyčná tvrdí, že núdzový signál nevyslala. Otvárame portál znova,“ vtom sa tabuľa opäť rozžiarila a zhltna ma aj s mobilným telefónom, ktorý náhle prestal fungovať...

Letel som tisíckami oblakov, miliónmi hviezd a biliónmi dimenzií, až som sa zastavil na jednej z planét. Bola to planéta veľmi podobná našej Zemi, len bola oveľa zelenšia a čistejšia.

- Vitajte na planéte Zem II,“ privítal ma elektronický hlas. „Vaša registrácia prebehne na recepcii vpravo,“ vtom sa vynorila blikajúca ruka s vystretým ukazovákou ukazujúcim smer. Rozhodol som sa ju nasledovať. Na recepcii sedelo a čakalo niekoľko ľudí.
- Martin, povedz im, nech ma pustia,“ ozvala sa ku mne angličtinárka, ktorá sa odmietla na recepcii zaregistrovať.
- Dobre, poviem im to,“ povedal som a podišiel som ku okienku, no len čo som začal rozprávať, že zrejme došlo k omylu, stroj za okienkom si odo mňa vyžiadal osobné údaje. Potrebovali vedieť moju národnosť a krajinu z ktorej pochádzam. Len čo bola moja registrácia hotová, mal som sa ísť ubytovať. Angličtinárka zatiaľ smutne sedela na recepcii a čakala. Chcel som, aby ju pustili a vrátili naspäť, ale systém to vyhodnotil ako porušenie pravidiel a angličtinárku odviedla služba do cely a mňa na hotelovú izbu.

Na jednej strane som bol rád, že nemusím doma vysvetľovať päťorku a poznámku. Tešilo ma aj to, že naša angličtinárka je živá a zdravá, ale toto bolo aj na mňa priveľa. Jednoducho, nemohol som tu zostať len tak a nechať našu pani učiteľku trčať vo väzení.

Vyšiel som na ulicu a chcel som sa opýtať, kde je tu väzenie. Stretával som elegantných pánov s klobúkmi a ženy v šatách, aké sa nosili v dávnych dobách.

- Dobrý deň, môžete mi prosím povedať, kde je tu väzenie?“, oslovoval som bradatých gentlemanov.
- Pravdaže, hneď vás tam dovediem,“ ponúkol sa jeden muž, ktorý mi veľmi niekoho pripomínal. Niekoho, koho som videl na portréte u nás v škole.
- Môžem sa opýtať, ako sa voláte?“, opýtal som sa ho.
- Som Ľudovít. Ľudovít Štúr a som romantik. Viete na jednej poľovačke sa mi prihodilo veľké nešťastie. Bol by som aj zomrel, no Adela si želala, aby sme opustili planétu Zem a odvtedy sme tu. Vyzdravel som a som jej veľmi vďačný, že sa o mňa postarala. Odvety jej kupujem kvety a chodíme spolu do kina,“ odpovedal.

Vtedy ma osvietilo. Ocitol som sa v období romantizmu a mal som pravdu s tými kvetmi a kinom. Veď ja som tú päťorku dostal neprávom!

- Už sme tu, mladý pán. Dúfam, že ste nespáchali niečo závažné,“ lúčil sa so mnou pred bránou väznice.

- Nie, len potrebujem oslobodiť svoju pani učiteľku, ktorá sa tu ocitla úplne nevinne,“ odpovedal som.
- Nevinne? Nevinných treba brániť. Idem po svojich kamarátov a tvoju učiteľku určite oslobodíme. Počkaj ma tu.“

Chvíľu som čakal. Onedlho sa Ľudovít vrátil s tromi kamarátmi. Predstavil mi ich: „Tu hľa, môj priateľ Janko Kráľ, môj priateľ Janko Matuška a môj priateľ Samo Bohdan Hroboň. Všetci sme bojovníci za slobodu. Túžime po víťazstve a spravodlivosti. Nespravodlivosť ostro odsudzujeme.“

Potom všetci štyria vošli do väzenia. Chvíľu diskutovali a po úspešnom argumentovaní sa im z väzenia podarilo vyvieť našu angličtinárku.

- Podľa všetkého došlo k omylu. Obaja patríte na planétu Zem a nie na planétu Zem I. Nie ste ani zomierajúci, ani chorí a ani netrpíte. Systém vám otvorí portál a môžete sa vrátiť domov. My tu musíme zostať, lebo na planéte Zem nás považujú za mŕtvych a tu môžeme žiť večne,“ povedal Ľudovít.

Zakrátko sa portál naozaj otvoril a ja s angličtinárkou sme leteli kozmickou rýchlosťou naspäť na planétu Zem.

Bol pondelok. Cez tabuľu sme prešli do triedy a roztrhli sme policajné pásky. Vyňuchal nás policajný pes. Tak veľmi som sa tešil, že vidím známe tváre. Policajti nás chvíľu vypočúvali. Potom nás pustili a celý prípad bol vyriešený.

Na druhý deň som išiel za našou triednou. Tá mi povedala, že sa s kolegyňou z angličtiny rozprávala a prehodnotila moju nedostatočnosť. Povedala mi, že aj romantici môžu byť romantickí a v tom mám pravdu. Len to kino sa jej voľajako nepozdávalo.

- A ešte pre istotu, Martin vymenuj mi aspoň troch štúrovcov,“ povedala triedna a ja som jej na to vymenoval hneď štyroch. Od prekvapenia onemela a opravila mi známku na výbornú.